

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 15-11-2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 08.11.2017 r., w K. na rozprawie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki M. D. kwotę 14.400,00 zł (czternaście tysięcy czterysta złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 13.03.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. rozdziela stosunkowo koszty procesu i z tego tytułu:

1. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.015,00 zł,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.392,00 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce przez adwokata M. K. (1) prowadzącą Kancelarię Adwokacką w K.,
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz adwokata M. K. (1) prowadzącej Kancelarię Adwokacką w K., kwotę 1.008,00 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu,
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 2.218,19 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych,
5. nie obciąża powódki kosztami procesu w pozostałym zakresie.

SSR Katarzyna Porada-Łaska

Sygn. akt I C 537/15

UZASADNIENIE

W dniu 13.03.2015 r. powódka M. D. wystąpiła z powództwem przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. (określanym dalej również jako (...)) o zapłatę 24.800,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, w tym:

- 3.000 zł tytułem odszkodowania;

- 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia;

- a ponadto o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za wszelkie skutki zdarzenia z 10.06.2014 r., oraz o zasądzenie zwrotu kosztów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że kwota 20.000 zł miała przysługiwać powódce z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną na skutek wypadku ubezpieczeniowego, za który odpowiedzialność ponosił pozwany.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kaliszu z 15.12.2014 r., sygn. I Co 3704/14, zwolniono powódkę z kosztów sądowych i wyznaczono jej pełnomocnika z urzędu.

Pozwany Towarzystwu (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany przyznał że ponosi odpowiedzialność ubezpieczeniową za działania sprawcy zdarzenia drogowego, w którym powódka doznała obrażeń ciała, jednak wypłacona już przez niego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwota w wysokości 800 zł w pełni odpowiada rozmiarowi jej cierpienia, zwłaszcza że wypadek i doznane w nim obrażenia nie były poważne, było to tzw. „zderzenie parkingowe”, zaistniałe przy minimalnej prędkości.

Ponadto powódka już przed zdarzeniem miała problemy zdrowotne z kręgosłupem szyjnym, ze skierowania na badanie tomografem komputerowym z 26.05.2014 r., a więc przed zdarzeniem, wynika iż rozpoznano u niej stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego.

Jeżeli zaś chodzi o kwotę 3.000 zł dochodzoną tytułem odszkodowania, to powódka nie wykazała kosztów poniesienia prywatnych wizyt lekarskich ani nabywania leków przeciwbólowych, z kolei wątpliwości budzi zasadność dochodzenia kwoty 2.000 zł z tytułu wydatków na taksówkę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu z 10.06.2014 r. powódka M. D. jechała jako pasażer samochodem osobowym marki A. nr rej. (...), kierowanym przez partnerkę jej syna K. G., podczas gdy w tym samym czasie wyjeżdżał z parkingu cofając się pojazd marki R. (...) nr rej. (...), prowadzony przez A. D., który wymusił pierwszeństwo i uderzył w przednie drzwi pojazdu A. od strony pasażera - tam gdzie siedziała powódka.

W momencie zdarzenia, pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. miał zawartą z właścicielem pojazdu R. A. D. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego.

(okoliczności bezsporne)

Powódka w chwili kolizji uderzyła bokiem głowy w zagłówek siedzenia kierowcy. Po tym jak K. G. załatwiła formalności z A. D., powódka udała się na Oddział Ratunkowy (...) w K. gdzie udzielono jej pomocy medycznej, rozpoznając skręcenia kręgosłupa szyjnego i piersiowego oraz stłuczenie głowy. Powódka została wypisana jeszcze tego samego dnia, z zaleceniem noszenia kołnierza ortopedycznego, kontroli ortopedycznej i neurologicznej i stosowania doraźnie leków przeciwbólowych.

Powódka po wypisaniu ze szpitala, cierpiała na bóle kręgosłupa i głowy, zażywała w związku z tym leki przeciwbólne, nosiła kołnierz ortopedyczny przez okres kilku miesięcy.

Powódka w związku z wypadkiem w dniu 24.06.2014 r. odbyła wizytę lekarską w prywatnym gabinecie lekarza ortopedy D. K., za którą uiściła kwotę 100 zł, a w dniu 22.01.2015 r. była konsultowana neurologicznie przez lekarza neurologa W. K., za co również uiściła należność w wysokości 100 zł.

Po zdarzeniu zaczęły się u powódki problemy emocjonalne, spadki nastroju i wzrost nerwowości, przez około pół roku po zdarzeniu nie mogła z tej przyczyny, jak również dolegliwości bólowych, wykonywać zwyczajnych prac w gospodarstwie domowym. Powódka nie mogła się też zajmować swoimi wnukami i mężem, który z powodu choroby jest niezdolny do pracy.

Po zdarzeniu powódka zaczęła w sposób nasilony w porównaniu do okresu wcześniejszego, odczuwać dolegliwości zdrowotne typowe dla jej wieku. Do chwili obecnej u powódki występują dolegliwości bólowe, sporadycznie zażywa leki przeciwbólowe. Powódka w chwili zdarzenia miała 62 lat, przebywała na emeryturze, była zdrowa jak na swój wiek, nie miała żadnych przewlekłych schorzeń bólowych czy zapalnych, natomiast w związku ze zwyrodnieniowymi zmianami kręgosłupa została jeszcze w dniu 26.05.2014 r., skierowana na badanie kręgosłupa za pomocą tomografu komputerowego.

(dowód: karta leczenia szpitalnego k 13; rachunki k 19, 21; dokumentacja medyczna k 14-21, 205-206; zeznania powódki M. D. przesłuchanej jako strona k 55v-57v w zw. z k 322v w zw. z płytą CD k 324, min. 09.19-12.19; zeznania świadka B. A. k 57v-58v; zeznania świadka P. B. k 11v-118; zeznania świadka K. G. k 101-102 w zw. z płytą CD k 103, min. 08.57-36.18)

Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę na osobie w dniu 25.06.2014 r., pozwany w decyzji z 24.07.2014 r. odmówił przyznania powódce jakiegokolwiek kwoty, podnosząc że z okoliczności zdarzenia wynika iż nie doszło do powstania szkody na osobie. W dniu 8.09.2014 r. firma (...) Sp. z o.o. w imieniu powódki wystąpiła o zapłatę kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 100 zł zwrotu kosztów leczenia. Decyzją z dnia 13.10.2014 r. pozwany przyznał powódce kwotę 800 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, odmawiając uznania tego roszczenia o w większym zakresie.

(okoliczności niesporne)

Z punktu widzenia ortopedycznego, powódka znajduje się w stanie po:

- przebyłym skręceniu w odcinku szyjnym kręgosłupa z ograniczeniem ruchów i pourazowym zespołem bólowym;
- stłuczeniu klatki piersiowej i kręgosłupa piersiowego.

Do powstania tych urazów doszło na skutek wypadku 10.06.2014 r. Ponadto u powódki występują samoistne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, nie mające związku z przedmiotowym zdarzeniem. Wskazane urazy zapalenie podlegają zakwalifikowaniu jako stały uszczerbek na zdrowiu na podstawie pozycji 89a tabeli stanowiącej załącznika do rozporządzenia ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974 z 2002 r. ze zm.). Według tego punktu u powódki występuje trwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący 15 %, jednakże z uwagi na wcześniejsze zmiany zwyrodnieniowe tej okolicy kręgosłupa, należało dokonać w tym wypadku korekty o 10 % i przyjąć iż w związku przyczynowym z wypadkiem pozostaje jedynie uszczerbek wynoszący 5 %.

W dziesięciostopniowej skali bólu (gdzie współczynnik „0.” oznacza zupełny brak bólu, a „10.” ból nie do zniesienia), po urazie i przez pierwsze 5-7 dni po zdarzeniu, powódka doznawał dolegliwości bólowych na poziomie między 6. a 7., następnie przez 3 tygodnie od urazu było to od 3. do 4. Aktualnie jej dolegliwości bólowe mieszczą się w granicach od 1. do 2., okresowo do poziomu 3.

Powódka w zakresie następstw neurologicznych wymaga okresowej rehabilitacji ambulatoryjnej lub uzdrowiskowej. Nie ma niebezpieczeństwa że doznane urazy wpłyną w przyszłości na wystąpienie innych dolegliwości zdrowotnych. Powódka nie wymagała i nie wymaga pomocy innych osób przy wykonywaniu codziennych czynności, jej stan zdrowia po zdarzeniu nie wykluczał możliwości poruszania się środkami komunikacji publicznej.

(dowód: opinia biegłego lekarza ortopedy M. K. (2) k 200-204; opinie uzupełniające biegłego M. K. (2) k 228-231)

Z punktu widzenia neurologicznego powódka znajduje się w stanie po przebytych stłuczeniu głowy bez utraty przytomności i następstw neurologicznych; stanie po skręceniu odcinka szyjnego kręgosłupa z pourazowym zespołem bólowym; stanie po skręceniu odcinka piersiowego kręgosłupa bez następstw neurologicznych. Brak jest długotrwałych bądź trwałych następstw neurologicznych zdarzenia, nie wymagała z uwagi na to pomocy osób trzecich, nie było też przeciwwskazań do poruszania się przez powódkę po zdarzeniu środkami komunikacji miejskiej.

(dowód: opinia biegłego lekarza neurologa A. K. k 178-180)

Z punktu widzenia psychiatrii powódka w wyniku zdarzenia z 10.06.2014 r. doznała obrażeń sfery psychicznej w postaci nieznacznie nasilonych zaburzeń adaptacyjnych, które nie spowodowały trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym i nie wpłynęły w istotny sposób na jej funkcjonowanie społeczne i życiowe. Powódka nie wymaga i nie będzie wymagała w przyszłości leczenia psychiatrycznego i pomocy psychologicznej w związku z tym zdarzeniem, ani też pomocy ze strony osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu. Brak jest podstaw do stwierdzenia z tego tytułu uszczerbku na zdrowiu w myśl rozporządzenia z 18.12.2002 r.

(dowód: opinia biegłego lekarza psychiatry M. G. k 257-263)

Z punktu widzenia laryngologicznego, u powódki występują liczne blizny i zwapnienia błon bębenkowych uszu, przed wypadkiem powódka leczyła się w poradni laryngologicznej i korzystała z aparatu słuchowego z uwagi na występowanie niedosłuchu ucha lewego, związanego z przebytą w dzieciństwie szkarlatyną, brak jest związku pomiędzy zdarzeniem z 10.06.2014 r., a zgłaszanymi przez powódkę dolegliwościami w postaci zawrotów głowy, wycieków z ucha lewego i bólu tego ucha. Brak danych aby zawroty głowy były pochodzenia błędnikowego.

(dowód: opinia biegłego otolaryngologa B. K. k 282-283; opinia uzupełniająca biegłego B. K. k 305)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dowodów, których prawdziwość i wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Sąd nie uznał za uzasadnione zastrzeżeń pełnomocnika pozwanego do opinii biegłego M. K. (2) sprowadzających się do zarzutów że:

- ustalenie uszczerbku na zdrowiu nie wynika z samego faktu doznania urazu, tylko trwałego bądź długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, podczas gdy w ocenie pozwanego u powódki żadne z badań nie wykazało zmian pourazowych;
- z okoliczności zdarzenia wynika że siła zderzenia pojazdów była znikoma, niemożliwe jest więc postanie jakiegokolwiek poważnego urazu, a z opinii biegłego neurologa wynika iż nie doszło do uszkodzenia struktur samego kręgosłupa;
- biegły nie opierał się na badaniach, tylko informacjach uzyskanych z wywiadu od powódki, które nie były miarodajne, zważywszy na zjawisko agramacji i symulacji objawów;
- nie doszło do przekroczenia wskazanych w wymienionym przez biegłego punkcie rozporządzenia „wypadkowego” norm w zakresie rotacji czy zginania, a co najwyżej o wystąpieniu u powódki maksymalnej wartości normowej, nie ustalono też jakim stopniu jest to wynikiem wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych, a jakim zdarzenia z 10.06.2014 r.;

W tym zakresie należy zauważyć, że biegły odniósł się do tych zarzutów w opinii uzupełniającej, wskazując że stwierdzony przez niego uraz dotyczył tkanek okołokręgosłupowych, a jego zaistnienie ustalił nie tylko na podstawie wywiadu zebranego od badanej, lecz również analizy dokumentacji lekarskiej i wyników badań, akt sprawy i osobistego

badania ortopedycznego. Ponadto niewielka siła zdarzenia powodującego uraz nie musi powodować tego, że uraz również ma niewielki bądź zgoła nieznaczący rozmiar.

Oczywiste jest też, że występujące o powódki zmiany zwyrodnieniowe o znacznym stopniu, stanowiące już samoistny uszczerbek na zdrowiu nie mający związku z wypadkiem z 10.06.2014 r., mogły negatywnie wpływać na odczuwanie skutków zdarzenia z tego dnia i zaistnienie urazu. Inne jest bowiem prawdopodobieństwo odniesienia urazu, jego następstwa u młodego człowieka ze zdrowym kręgosłupem, a inne w stosunku do osoby w starszym wieku z zaawansowanymi zmianami zwyrodnieniowymi.

Z uwagi na powyższe oddalony został wniosek pozwanego o powołanie innego biegłego z dziedziny ortopedii.

Sąd nie uznał też za uzasadnione zastrzeżeń powódki do opinii biegłego B. K., jakoby biegła: nieprawidłowo sporządziła wywiad, ponieważ powódka stawiała się na badanie wspólnie z asekurującym ją mężem, co jednoznacznie wskazuje na konieczność pomocy osób trzecich; nie uwzględniła podanej w wywiadzie okoliczności wycieku z lewego ucha jako spowodowanego perforacją błony bębenkowej na skutek zdarzenia z 10.06.2014 r. oraz że udar doznany przez powódkę też był następstwem tego zdarzenia, podobnie jak zawroty głowy.

W tym przedmiocie trzeba stwierdzić, że biegła w opinii uzupełniającej podała, iż jej ocena tego że powódka nie wymaga pomocy osób trzecich stanowiła następstwo oceny jej stanu zdrowia wynikającego z całokształtu badań i wywiadu a nie jedynie tego, że powódka według wiedzy biegłego stawiała się sama na badanie. Jeżeli zaś chodzi o perforację pourazową błony bębenkowej i wyciek z ucha, to brak danych dotyczących leczenia laryngologicznego i zgłaszania przez powódkę na wcześniejszym etapie tego rodzaju objawów uniemożliwia potwierdzenie tego aby te skutki miały związek z wypadkiem, podczas gdy zawroty głowy ewidentnie takiego związku nie mają.

Odnosnie żądania zadośćuczynienia Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest w tym zakresie częściowo zasadne, a mianowicie do kwoty 14.200 zł, natomiast jest niezasadne odnośnie kwoty 5.800 i w tej części podlega oddaleniu.

Nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana sama zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku, zważywszy, iż posiadacz pojazdu ponosi w tej sytuacji odpowiedzialność na zasadzie ryzyka (art. 436 § 1 kc), a pozwany z mocy umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzeń spowodowanych przez ruch pojazdu sprawcy szkody.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc w myśl którego Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem rekompensaty za krzywdę niemajątkową doznaną w związku z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Co do wysokości zadośćuczynienia, winno ono być adekwatne do rozmiaru krzywdy niemajątkowej, a zatem odpowiadać rozmiarowi cierpień fizycznych i psychicznych powódki. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień, zarówno już doznanych, jak i tych, które zapewne wystąpią w przyszłości. Wysokość zadośćuczynienia ma być „odpowiednia”, co oznacza, iż ma ono mieć dla poszkodowanego ekonomicznie odczuwalną wartość nie będąc jednocześnie źródłem wzbogacenia, lecz nie powinno również przybierać postaci li tylko symbolicznej. Ponadto wysokość zadośćuczynienia powinna pozostawać w zależności od intensywności cierpień, czasu trwania oraz ujemnych skutków jaki poszkodowany będzie musiał znieść w przyszłości (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29.09.2004 r., II CK 531/03, publ. LEX nr 137577).

W przedmiotowej sprawie powódka poniosła trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %. U powódki doszło do powstania dolegliwości bólowych na tle przebytego urazu, przy czym nie można pomijać tego, że ich występowanie wymagało i nadal sporadycznie wymaga stosowania środków przeciwbólowych, które wprawdzie łagodzą ból, za to powodują innego rodzaju niedogodności, wynikające zarówno z efektów ubocznych działania tego rodzaju leków, jak również ryzyko uzależnienia się. Powódka zmuszona była także nosić kołnierz ortopedyczny przez około miesiąc. Podkreślenia wymaga okoliczność, że mimo upływu ponad trzech lat od zdarzenia, powódka w dalszym ciągu odczuwa jego skutki.

W tym miejscu trzeba podkreślić, że zadośćuczynienie ma prowadzić nie tylko do rekompensaty szkód fizycznych, lecz również niekorzystnych następstw w sferze psychiki poszkodowanego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 8.06.2011 r., I PK 275/10, publ. LEX nr 1164114), podczas gdy w przedmiotowej sprawie do takich cierpień zaliczyć należy poczucie zmniejszenia własnej sprawności i wartości, obawy związane z przyszłością życiową, jak również świadomość istnienia szkodliwych efektów ubocznych zażywanych leków.

Poza tymi skutkami doznanych urazów bezpośrednio odczuwanymi fizycznie i psychicznie występują też dalsze skutki związane z sytuacją osobistą i rokowaniami na przyszłość powódki, mające charakter krzywd moralnych, w tym poczucie upośledzenia własnej wartości, czy też stania się ciężarem dla rodziny.

Wszystkie wymienione powyżej okoliczności uzasadniają przyznanie powódce dalszego zadośćuczynienia w wysokości 14.200 zł, gdyż odpowiednie zadośćuczynienie dla powódki od początku powinno wynosić 15.000 zł. Utrzymanie wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach nie może bowiem prowadzić do podważenia jego kompensacyjnej funkcji (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 22.02.2012 r., I ACa 65/12, publ. LEX nr 1162847). Zadośćuczynienie musi prowadzić do uzyskania dającej się odczuć przez poszkodowanego rekompensaty, ma pozwolić na zaspokojenie takich potrzeb poszkodowanego, których sam z własnych środków nie byłby w stanie wyłożyć dla polepszenia sytuacji wywołanej uszczerbkiem na zdrowiu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 16.12.2010 r., I ACa 973/10, publ. LEX nr 898671).

Jeśli chodzi w wysokość przyznanego zadośćuczynienia, to zwrócić należy uwagę na aktualne orzecznictwo w tym zakresie, w tym na uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu do wyroku z 26.03.2015 r. w sprawie II Ca 716/14, w którym wyrażono pogląd, iż – jak wynika z orzecznictwa - wysokość przyznawanego zadośćuczynienia oscyluje wokół kwoty około 4.000 zł za 1 %, a w niektórych wypadkach kwota ta sięga nawet 10.000 zł za 1 % uszczerbku na zdrowiu.

W niniejszej sprawie istotną rolę dla ustalenia wysokości przyznanego zadośćuczynienia miały okoliczności w postaci tego że nie zachodziła konieczność hospitalizacji powódki i jej przebywania na zwolnieniu lekarskim, jak również to, że sam przebieg wypadku nie był dramatyczny i stresogenny (doszło do kolizji samochodów na parkingu).

Odnosnie żądania odszkodowania Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest w tym zakresie częściowo zasadne, a mianowicie do kwoty 200 zł, natomiast jest niezasadne odnośnie kwoty 4.600 i w tej części podlega oddaleniu jako niewykazane.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty.

Poczynione przez powódkę wydatki na wizyty lekarskie w kwocie 200 zł były uzasadnione i zostały wykazane za pomocą dowodu z dokumentów. Były to wydatki celowe i konieczne. Natomiast powódka nie wykazała poniesienia innych kosztów leczenia we wskazanym zakresie, zarówno jeśli chodzi o koszty prywatnych wizyt lekarskich jak i nabycia leków przeciwbólowych, brak w tym zakresie dowodów z dokumentów mogących potwierdzać poniesienie wzmiankowanych wydatków.

Jednocześnie żaden z powołanych w sprawie biegłych nie potwierdził tego, aby stan zdrowia powódki po zdarzeniu wymagał rezygnacji przez nią z poruszania się środkami komunikacji miejskiej i konieczność poruszania się przez powódkę taksówkami. Zresztą również ta okoliczność nie została wykazana przez powódkę.

W tym miejscu dodać trzeba, iż powódka nie dochodziła odszkodowania w zakresie kosztów uszkodzonego podczas wypadku aparatu słuchowego. Kwestie z tym związane były podnoszone jedynie w celu uzasadnienia wysokości zadośćuczynienia (oświadczenie pełnomocnika powódki k. 322v).

Tak więc w zakresie roszczenia odszkodowawczego podlega ono uwzględnieniu do kwoty 200 zł, podczas gdy oddaleniu odnośnie kwoty 4.600 zł.

Odnosnie żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość za skutki zdarzenia z 10.06.2014 r. Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie art. 189 kpc osoba zainteresowana – poszkodowany może domagać się ustalenia odpowiedzialności pozwanego za ewentualną szkodę, jaka może wyniknąć dlań w przyszłości.

Jak wynika z opinii biegłych sądowych stan zdrowia powódki jest stabilny, brak jest danych wskazujących na to, aby z przedmiotowego zdarzenia mogły się pojawić w przyszłości inne jeszcze szkody; nie jest też prawdopodobne wystąpienie dalszych skutków wypadku, które jeszcze się nie ujawniły.

Z tego względu powództwo w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość zostało oddalone.

Zatem orzeczono jak w pkt I.-II. wyroku.

O odsetkach od kwoty dochodzonej pozwem orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc i zostały one zasądzone zgodnie z żądaniem od 13.03.2015 r. – od dnia wniesienia pozwu.

Przy tym przy orzekaniu w przedmiocie odsetek uwzględniono okoliczność, że ustawą z dnia 9.10.2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1.01.2016 r., doszło do zmiany treści art. 359 § 2 kc i art. 481 § 2 kc, w których wprowadzono – w miejsce dotychczasowych jednolitych odsetek ustawowych – nową kategorię odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 kpc dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Uwzględniając, że powódka wygrała co do kwoty 14.400 zł, a żądała 24.800 zł, a zatem powódka wygrała sprawę w 58 %.

Powódka była zwolniona od kosztów, natomiast pozwany poniósł koszty w wysokości wynagrodzenia dla radcy prawnego w wysokości stawki minimalnej 2.400 zł określonej w § 6 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwanemu należy się więc od powódki 42 % z 2.417 zł, czyli 1.015 zł.

Zasądzono od pozwanego na rzecz adwokata M. K. (1), prowadzącej kancelarię Adwokacką w K. kwotę 1.392 zł powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, z tytułu pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Przyznano od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. (1) kwotę 1.008 zł powiększone o należną stawkę podatku od towarów i usług.

Na koszty procesu złożyły się koszty opinii biegłych:

- 603,50 zł za opinię M. K. (2) (k 208);
- 189,15 zł za opinię uzupełniającą M. K. (2) (k 234);
- 372,00 zł za opinię A. K. (k 187),
- 739,70 zł za opinię M. G. (k 266),

- 582,96 zł za opinię B. K. (k 285),
- 97,16 zł za opinię uzupełniającą B. K. (k 307);

razem 2.584,47 zł pokryte ze środków Skarbu Państwa, co wraz z 1.240 zł opłaty od pozwu od której uiszczenia powódka została zwolniona, daje 3.824,47 zł.

W związku z tym, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), nakazano pobrać rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu od pozwanego kwotę 2.218,19 zł tytułem nie uiszczonych przez strony, a tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa, kosztów postępowania. Po myśli art. 102 k.p.c. nie obciążono powódki kosztami procesu w pozostałym zakresie.

SSR Katarzyna Porada - Łaska